

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

('Ηπειρωτικό Παράμυθο)

ΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα. Το κρυφό καμάρι κι' η χαρά της βασίλισσας αυτής ήταν το κορίτσι τους, ένα κορίτσι τόσο όμορφο, που έβλεπε το φανάριαν πένταμορφη.

Ήθελε όμως μία κακή μέρα κι' η βασίλισσα πέθανε, στα καλά καθούμενα. 'Ο βασιλιάς την έλαψε και την επένθησε όπως έπρεπε, να μη ισορρύνεται με κάμην κι' αλλοιάς, αποφάσισε να ξαναπαρτριφτεί. Πήρε λοιπόν μία άλλη βασίλισσα, που ήταν κι' αυτή χήρα και που είχε ένα κορίτσι στην ηλικία της πένταμορφης, αλλά πολύ άσχημο.

'Η μητριά, όσο έβλεπε την πένταμορφη να μεγαλώνει και να όμορφαίνει και τη δική της κόρη να μαρμαζώνει και ν' άσχημαίνει, τόσο γινότανε και πιο κακά και πιο σφιγμένη.

Σε λίγον καιρό πέθανε κι' ο βασιλιάς κι' έμεινε η βασίλισσα με τα δυο κορίτσια. Τότε πια άρχισε να μισή φανερά την όμορφη προγονή της, να την δέρνει, να την βάζει να κάνει χοντροδουλειές, να την μεταχειρίζεται σαν δούλα.

'Η καιμένη ή πένταμορφη τ'ά υπέφερε όλα αυτά με ύπομονη, χωρίς να βγάλλει το παραμικρό ποδάριον απ' το στόμα της. Μία μέρα όμως που καθόταν στο παράθυρο, κι' έβλεπε τον κόσμο και τα κορίτσια να περνούν χαρούμενα και γελαστά, και να τραγουδάνε γλυκά έρωτικά τραγούδια, έράγησε η καρδιά της και θυμήθηκε, πώς ήταν κάποτε κι' αυτή βασίλισσα. Γύρισε τότε και έλεγε στη μητριά της :

— Γιατί, καλή μου μάνα, με βασανίζεις και δεν μ' άφινεις να χαρώ κι' εγώ τον κόσμο; Με θάψεις να πλένω πιάτα, να σφουγγαρίζω, να σκουπίζω... Μήπως δεν είμαι κι' εγώ βασίλισσα; Τι κακό σουκάνω; 'Αν εγώ είμαι όμορφη κι' η δική σου κόρη άσχημη, δεν φταίω εγώ. 'Ο Θεός μάς έπλασε τέτοιους.

'Η μητριά άγρίεψε τότε ακόμα περισσότερο. Και χωρίς να χάσει καιρό, πήγε κι' έφτιασε μία κουλούρα, γεμάτη άλάτι, με το σκοπό να τη δώσει στην προγονή της να την φάει, μήπως και πεθάνει από τη δίαια.

Το βράδυ λοιπόν πήρε την πένταμορφη και κλεινοντάς την μέσα σε μία σκοτεινή κάμαρη της έδωσε την ψημένη κουλούρα να την φάει.

— 'Αν δεν την φάς, της έλεγε, θα σ' άφησω εδώ μέσα κλειδωμένη σ' όλη σου τη ζωή! 'Αλλά και τρισάλλοι σε σένα!

'Η καιμένη ή πένταμορφη, θέλοντας και μή, έφαγε την κουλούρα. Άρχισε όμως τότε να διαφάν πολύ και νερό δεν εύρισκε μέσα στην κάμαρη γιά να πιη. Θέλησε λοιπόν να βγή έξω, αλλά ή πόρτα ήτανε καλά κλειδωμένη. 'Η πένταμορφη τότε έπεσε κάτω στο πάτωμα άπελπιωμένη και περιμένει το θάνατο να τη λυτρώσει.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα κι' εκεί που ψυχομαχοίσε να σου και φρεγγόδηλε στη σκοτεινή την κάμαρη ένα φως λαμπρό και μια βροχή μαρμαροένια παρουσιάστηκε, απ' την όποια έτρεχε χρυσάβλιννο και γάργαρο νερό.

'Η πένταμορφη σηκώθηκε άμέσως άπάνω χαρούμενη γιά να πιη νερό και να σβύσει τη δίαια της, μα μόλις πήρε το χρυσό τάσι που ήταν κρεμασμένο στη βροχή γιά να το γεμίσει ένας νεός κι' ώραιός διαβάτης παρουσιάστηκε μπροστά της.

— Όμορφη μου κοπέλλα, της έλεγε, δός μου λίγο νερό γιαι, πεθάνω από τη δίαια!

'Η πένταμορφη, χωρίς να φέρη αντίρρηση, του έδωσε γεμάτο το τάσι. 'Ο διαβάτης άφου έπινε, την εύχαρίστησε και της ξανάλε :

— Την εύχη μου νάχης, κυρά μου κι' άρχοντοπούλα μου! Κανένας να μην μπορη να σου κάμει κακό. Βροντές κι' άστραπές να πέσουν άπάνω σ' εκείνον που θα σε άγγίξει, με κακό σκοπό.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο ώραιός διαβάτης έγινε άφαντος.

'Η πένταμορφη ξαναπήρε το τάσι γιά να πιη νερό, όταν, να σου και παρουσιάζεται μπροστά της ένας λευκοφορεμένος γέρος μ' άσπρη μακρινά γενειάδα.

— Δός μου, κυρά μου, λιγάκι νερό, της έλεγε κι' αυτός, γιαι και γετα ή καρδιά μου και φλογίστηκε το στόμα μου απ' τη δίαια!..

'Η πένταμορφη, με μεγάλη προθυμία, γέμισε το χρυσό τάσι και του έδωσε κι' αυτού να πιη. Κι' ο γέρος ούν έπε και ξεδίφασε, της έλεγε φεύγοντας :

— Τα δικάρα σου μαργαβάρια να γίνονται, κυρά μου, κι' όταν γελάς δροσάτα τριαντάφυλλα να πέφτουν από το στόμα σου!

'Η πένταμορφη άφου έπινε τέλος κι' αυτή νερό και ξεδίφασε, έπεσε και κοιμήθηκε...

Το πρωί ή κακιά μητριά μόλις ξύπνησε, πήγε στο δωμάτιο γιά

να βρη πεθαμένη—όπως έλπικε—την πένταμορφη. 'Αλλά μόλις τη σκούνησε άπότομα γιά να την ξυπνήσει, άρχισε ν' άστράφει και να βροντάει όλόγυρά της.

— Μή!.. μή!.. μή!.. φώναξε τρομαγμένη ή μητριά, δεν σε περάζω... δε θα σου κάνω κακό!..

Τότε ή πένταμορφη χαμογέλασε άγγελικά κι' άμέσως άρχισαν να πέφτουν απ' το στόμα της σωρός τ'ά τριαντάφυλλα!..

'Η μητριά της, μ' ένα κρυφό μίσος στη μαύρη της καρδιά, τη ρώτησε τότε :

— Πώς έγιναν όλα αυτά; Ποιός σουδωσε αυτά τα χαρίσματα, κυρά μου και καλή μου;

'Η πένταμορφη της έλεγε άνυποψίαστη όλα όσα συνέβησαν.

Την ίδια βραδεία ή κακιά μητριά, έφτιασε μία δικοα κουλούρα μ' άλάτι, την έδωσε στην κόρη της να την φάει και την κλειδωσε στο ίδιο δωμάτιο πουχε κλεισει και την πένταμορφη την προηγούμενη νύχτα.

Κατα τα μεσάνυχτα παρουσιάστηκε και σ' αυτήν ή ίδια μαρμαροένια βροχή. 'Η βασίλισσα σηκώθηκε διαρμαμένη να πιη νερό. Μα μόλις γέμισε το χρυσό τάσι, παρουσιάστηκε μπροστά της ο πρώτος διαβάτης :

— Κυρά μου, της έλεγε, δός μου λίγο νερό γιαι, πεθάνω από τη δίαια.

'Η άσχημη βασίλισσα όμως πούχε σκληρή καρδιά και λίγο μυαλό, τον άρριονόταζε και του άποκρίθηκε :

— Φύγε από δω, άκαμάτη!.. 'Εγώ πεθάνω από τη δίαια και θα σου δώσω να πιης πρώτος!..

Την κατάρα μου νάχης, κυρά μου, κι' απ' ότα είσαι ακόμα πιο πολύ να μαυρίσης! της απάντησε ο διαβάτης κι' έγινε άφαντος.

Στη στιγμή παρουσιάστηκε κι' ο δεύτερος διαβάτης :

— Καλή μου κοπέλλα, έχρημαι από μακρινό δρόμο, της έλεγε. Διάφορα πολύ, κι' είμαι γέρος κι' άδύνατος, δός μου λίγο νερό να πιω, σε παρακαλώ.

— Γκρεμισον από δω, παλτρούρε! του άποκρίθηκε ή άσχημη βασίλισσα άπότομα κι' άγρια.

— Καταρμαμένη νάσαι, της έλεγε τότε κι' εκείνος. Κι' όταν γελάς βατράχια και φειδία να βγαίνουν από το στόμα σου!..

Έλεγε τα λόγια αυτά κι' έγινε άμέσως άφαντος.

'Η κακιά βασίλισσα έπεσε βυτερα και κοιμήθηκε ως το πρωί. Το πρωί που πήγε ή μάνα της στην κάμαρη, τη βρηκε πιο άσχημη από πρώτα. Δοκίμασε τότε να την κάμει να γελάσει, μα είδε να πέφτουν από το στόμα της φειδία και βατράχια.

Το μίσος της τότε γιά την πένταμορφη μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Τη βασάνισε πια σαν να ήταν ή χειρότερη σκιά. 'Αλλά και τρισάλλοι σε σένα!

Τα βασίλισσα όμως που είχαν μάθει ότι είχε δυο θυγατέρες, μα όμορφη και μα άσχημη της άπαντούσαν και της λέγανε :

— 'Αν μάς δώσεις την πένταμορφη που διαν γελάει περνούον απ' το στόμα της τριαντάφυλλα, την παίρνουμε και χωρίς πρόβλημα.

'Η μητριά, άφου είδε κι' άπόσειδε, αποφάσισε να υποσχεθή σ' ένα βασίλοπουλο ότι θα του έδινε την πένταμορφη γυναίκα του.

Την ήμερα όμως του γάμου παρουσιάσε γιά πένταμορφη τη δική της κόρη φτιασιδωμένη με τέχνη, ενώ την άληθινή πένταμορφη, έδωσε διαταγή να την πάρουν και να την πετάξουν σε μία σπηλιά.

Την πρώτη νύχτα όμως του γάμου του, το βασίλοπουλο μόλις έκαμε τη γυναίκα του να χαμογέλασει, αντί γιά τριαντάφυλλα είδε να πέφτουν απ' το στόμα της βατράχια και φειδία! Τότε κατάλαβε πώς ή κακιά βασίλισσα τον είχε κοροϊδέψει.

Στενοχωρημένος λοιπόν και πικραμένος, πήρε το κινητήρι του κι' έφυγε από το παλάτι του γιά να πιη στο δάσος να κινήγησει.

Έκει, περνώοντας μπροστά από μία σπηλιά, άκουσε κλάματα γυναικεία. Προχώρησε τότε μέσα και βρήκε μπροστά σε μία πανέμορφη κοπέλλα, τριγυρισμένη από σωρός μαρμαροένια.

— Μην κλαίς, κόρη μου, της έλεγε, μην κλαίς κι' εγώ θα σε γλυτώσω απ' το κακό που σου συμβαίνει.

— 'Αλήθεια;... ρώτησε χαρούμενη ή νέα και χαμογέλασε.

Μα μόλις άνοιξε τα χείλη της, σωρός μαρμαροένια τριαντάφυλλα έπεσαν στην ποδιά της.

Τότε το βασίλοπουλο κατάλαβε πώς αυτή ήταν ή πένταμορφη που ζητούσε γιά γυναίκα του. Χαρούμενος λοιπόν την πήρε στην άγκαλιά του και την πήγε στο παλάτι του, όπου τη στεφανώθηκε, άφου έδωσε την άσχημη κόρη της κακής μητριάς.

Έτσι έζησε το βασίλοπουλο με την πένταμορφη καλά κι' ευεξία ακόμα καλύτερα.

